

בכלא הכירה נעמי אדווה את שרית מרשל, ישראלית שהיתה דוגמנית צמרת בארצות-הברית, הידדרה לסמים קשים, באה לביקור בארץ ונשפטה לשלושה חודשי מאסר על כי הסתירה אצלה את העבריינית הנמלית יצחק קיש

העבודה בתדיראן התחילה לשעמם אותי לאחר כמה ימים. ישבתי באולם הגדול והחשוד עם שש אסירות נוספות שנושאות-השיחה העיקרי שלהן היה סמים. החורף כבר הגיע וכולנו קפאנו מקור. היה זה מקום ענק ללא חימום, אפילו החלונות היו פתוחים. רוב הברגים שהיה עלי להבריג לתוך התקעים של הסלפון היו גדולים או קטנים מדי. העבודה היתה משעממת ושיגרתית ונמשכה שמונה שעות.

היו אסירות שעבדו עם מכוונת-הלחמה ונקודות-חשמל. הן לא קמו ממקומן במשך כל שעות היום. הן היו זקוקות למשכורת כדי לקנות מצרכים בקנטינה. המשי-כורת הממוצעת בתדיראן היתה 200 שקלים לחודש. החישוב נעשה לפי הספק. אני קיבלתי עשרה שקלים בעבור אלף תקעים.

את המפעל מנהלת אזרחית בשם לאה שמנסה להיות בסדר עם כולם. הממונות על האסירות הן שתי אסירות שנבחרו על-ידי לאה והן מחלקות בכל בוקר הוראות-עבודה. מנהלת-העבודה שלי היתה חנה אדרי המרצה עונש של שנים מיספר בגין שוד.

אחרי ימים מיספר ביקשתי מהאחראית לעבור למיבנה אחר של תדיראן. המקום נקרא המתפרה". שם עובדות אסירות רבות, ובהפסקה, בין השעות 10 עד 10.30, יושבות האסירות בחצר.

ניתנה לי הרשות לעבור ל"מתפרה", ולהתעתע

הורשיתי לעבוד בחצר, ביחד עם שתי אסירות נוספות שסבלו מבעיות של עצבים וקלאוסטרופוביה. בכל בוקר הוצאתי את הברגים, מיזרתי אותם על שולחן-השיש והתחלתי להבריג את התקעים.

לפעמים היתה מתיישבת לידי אחת הסוהרות ועוזרת לי בעבודה. מדי פעם היו הסוהרות יוצאות ומצטרפות אלי להפסקה. האווירה היתה נינוחה. והיתה לי הזדמנות לשמוע סיפורים מרתקים מפי האסירות.

באחד הבקרים, אחרי הפסקת הקפה, ראיתי ממקום-מושב, ליד השולחן, אסירה שנרדמה על הדשא. אחרי כשעה החלטתי להעיר אותה, לפני שהסוהרות תבחין בה ותירשום לה דו"ח. לא הכרתי אותה. ראיתי אותה פעמים מיספר באגן השני. כאשר הגיעה לכלא שאלו אותי האסירות אם אני מכירה את שרית (מרשל), הדוגמנית של קיש. אז לא ידעתי במה המדובר.

כאשר הגיעה לכלא היתה שרית רזה מאוד, שדופה ממש. תמיד לבשה חצאית-מיני קצרצרה והיתה מאופרת בצורה מוגזמת. הליכתה היתה זקופה והיא נראתה מנותקת מהמציאות.

סוחרות-סמים סיפרו לי שהיא מזריקה הירואין והיא כמעט גמורה". הן זיהו אותה כאשר באה לקנות סמים בסביבה שבה עבדו. סיפרו שהיא מתקיימת בקושי וכי היא עומדת ברחוב אלנבי ובדיזנגווין-סנטר עם בחור ומשדלת אנשים לשחק במישחק-קלפים (שבו משתמשים

בשלושה קלפים ומי שמצביע על הקלף הנכון זוכה בכסף). זהו מישחק לא חוקי והיא שימשה כשומרת. היה עליה להשקיף לצדדים ולהודיע אם המישטרה מגיעה.

שרית חיה עם אותו בחור. הוא דאג לה ובא לבקרה בכלא באופן קבוע. נשתי אל שרית והערתי אותה. היא הרגישה רע מאוד ובקושי הצליחה לקום. היא סיפרה לי כי באותו יום הפסיקו לטפל בה באדולף והיא בקושי מתפקדת.

התיישבתי לידה והיא אמרה כי זה זמן רב היא רוצה לשוחח איתי וכי יש לנו מכרים משותפים בניו-יורק. היו לנו שיחות רבות בחצר של תדיראן וכעבור שבועיים, כשעברה לאגף שבו הייתי, סיפרה לי את סיפור-חיה.

שרית מרשל נשפטה לשלושה חודשי-מאסר בגין סיוע לעבריינית הנמלית יצחק קיש שנשפט למאסר-עולם על רצח יפת נגר בכלא-שאטה לפני עשר שנים. יותר מאוחר הומתק עונשו ל-10 שנות-מאסר על-ידי נשיא-המדינה. יצחק קיש השתתף בבריחה הגדולה מכלא-רמלה בשנת 1979 ונתפס בדירה בשכונת-שפירא ביחד עם סלומון אבו. המישטרה הגדירה אותו כאסיר אלים ומחושב.

קיש התנהג למופת בכלא ולכן הורשה לצאת לחופשות סדירות. באחת מהחופשות, 18 חודשים לפני מועד שיחרורו, בחודש אוגוסט 1986, לא חזר קיש לכלא. הוא נתפס כעבור חודשיים בדירתה של שרית מרשל ברמת-גן כשהוא מחופש לאברך.

התמוטטתי בגלל הקוויאק!"

אבי ולדמן, העולם הזה

לכד. אמו, עורך-הדין שלנו ואני ניסינו להניא אותו מהרעיון, אך כעבור ימים מיספר הוא חזר הביתה, והודיע כי הוא מכר את העסק וכי הוא נוסע איתי. העניין לא מצא חן בעיני. נראה היה לי שהחליט להתלוות אלי מתוך קינאה וחוסר-ביטחון שסבל ממנו. אינני סובי לת חוסר-ביטחון אצל גבר, היות ולי יש הרבה ביטחון.

כשחזרנו לניו-יורק הוא התחיל לחיות על כרטיס-אשראי ולבזבז כסף רב על טיולים ברחבי-העולם. בכל פעם שסבל מדיכאון הוא נעלם פתאום, ואני הייתי מקבלת מיברק, שאליו היה מצורף כרטיס-נסה. הוא ביקש שאצטרף אליו ואני נסעתי בעיקבותיו. הבנתי שלא נוכל להמשיך עוד זמן רב בצורה כזאת, כי כרטיס-האשראי יבטול. וכך אומנם היה, ובעלי התחיל לחיות על חשבוני. מבחינת הכסף זה לא היה משמעותי, אבל איברתי את הכבוד שהיה לי אליו.

לא הייתי מסוגלת לראות גבר בריא, שתחת לעבוד הוא מתבטל. שלחתי אותו לקליפורניה, ליוג'ינדי רים, כדי שיסתדר שם, והתכוונתי להצטרף אליו בסוף שנת-הלימודים. אך יחד עם הכבוד נעלמה גם אהבתי אליו והתגרשנו.

ספידים כדי להתעורר

במשך תקופה של 10 שנים השתמשתי בסמים בצורה מברקת, הווה אומר עד גבול מסויים. התחלתי עם מריחואנה (גראס). בכל יום שיש אני מאוד אוהבת לעשן גראס, אבל כאן בארץ אין הרבה ואני

אז כתצוגות בניו-יורק והקרשתי את רוב זמני לילד.

בעל לסופי-שבוע

ב1976 התחתנתי שוב. לבעלי היתה מישפחה מוכרת ומכובדת. הם היו בעלי בית-חרושת לחלקי-נסק שיוצר עבור ישראל. גרנו במנהטן. לבעלי היתה דירה גם בבוסטון, שם רצה שאגור איתו. הייתי מסוגלת לחיות בניו-יורק בלבד. לא יכולתי לגור בשום מקום אחר, היות וניו-יורק היא עיר קוסמופוליטית, מלאת-חיים ואקשן. בעלי נהג לבוא לסופי-שבוע, מיום תמישי ועד ליום ראשון, וכך חיינו.

מהבעל הראשון התגרשתי מכיוון שהייתי צעירה מדי לחיות עם גבר אחר, והוא לא הבין את עולם-האופנה ואת צורת-החיים שלי. אני זקוקה להרבה חום ואהבה וזה חשוב לי במיוחד. כסף מעולם לא שיחק אצלי תפקיד. היה לי הרבה כסף וגם הורי היו, כאמור, אמידים.

כעבור כמה חודשים הרגשתי שאיר נני אוהבת יותר את בעלי. חיבבתי אותו, אך לא יכולתי לחיות איתו, ולכן התגרשנו כעבור פחות משנה.

ב-1980 התחתנתי שוב עם יהודי אמריקאי, כמו שני הבעלים הקודמים שלי. נשארתי איתו חמש שנים. גם הוא היה בעיסקי הבגדים. העסק היה ריווחי מאוד. ולכן נדהמתי כשהגיע ערב אחד הביתה והודיע לי שהוא רוצה למכור את חלקו לשותף. הוא רצה להצטרף אלי ולילד לחופשה בישראל, ולא רצה שאסע

וזהו סיפוריה של שרית מרשל:

עובתי את הארץ ב-1958 ביחד עם הורי ושתי אחיותי. לאבי היתה חברת טרקטורים. הוא היה אדם אמיד. עברנו להתגורר בארצות-הברית היות ומישד פחתה של אמי ואחיו היחיד של אבי, ששרד מהשואה, גרו שם.

התחלתי לעבוד כדוגמנות בגיל 16 כסוכנות של איילין פורד. התחתנתי בגיל 19 וילדתי בן. בגיל 22 התגרשתי.

אחרי אחד מביקורי — באנו הנה בכל שנה — הכרתי את ג'ק בליני שהיה מעצב-אופנה ידוע לכיגדר גברים. היה אז סרט ידוע בשם אני הול שבו הופיעה אשה כביגדי-גברים. ג'ק בליני הושפע מהסרט והחליט שאופיע בתצוגות שלו כשאני לבושה כביגדי-גברים שעיצב.

זאת היתה אטרקציה. בעיקבות אחת התצוגות בסלוווייה, שבה הופעתי, איינה אותי שרה צ'רצ'יל מהניו-יורק טיימס. היא סיפרה שאני ישראלית לשעבר וכי אני הדוגמנית הראשונה שמדגמנת ביגדי-גברים.

כשבליני התחיל לעצב ביגדי-נשים הפכתי להיות הדוגמנית הראשית שלו. הופעתי בתצוגות בארצות-הברית וכי איטליה, לשם נסענו באופן קבוע גם כדי לקנות בדים. כך זה נמשך 15 שנים. את בני לקחתי איתי לכל מקום. כשהתחיל ללכת לבית-הספר לקחתי איתי לאירופה מורה פרטית, כדי שלא יפסיד לימודים. כשהיה בן 10, והר לימודים היו חשובים יותר, הקפדתי לנסוע פעמיים בשנה בלבד. הופעתי

שרית ביום שיחרורה לנווה-הירצה הנעתי ללא הכרה